

Иоан Асен пое известието, разкъса печатите, впери очи в ситно изписаните букви. Лицето му леко побледня, ала чертите му останаха безстрастни. Гласът му бе равен и спокоен, когато каза:

— Кир Тодор Комнен^и завзел Тесалоника...

Боляри и войводи наскочаха, изтръпнали, яростни. Почнаха едновременно да викат и ръкомахат, без да се слушат един други какво говорят.

Царят добави:

— А Охридският архиепископ Димитри Хоматион го увенчал за император.

Новината бе тъй поразяваща, че никой не можа да каже нито дума.

Заслепени от безпомощен гняв, с препълнени от огорчение сънца, боляри и войводи бързаха да напуснат пира, за да се изкажат вън на воля, да се съберат на таен синклит и да вземат решения, които да наложат на царя. Макар и да знаеха колко тежка ще бъде борбата с един самоцържец, зад когото стои крепката любов на цял народ.

А в това време младият венценосец стоеше замислен над работната си маса и препрочеташе посланията, които бе получил през последно време. Едното бе от Хонорий Т^и и почваше с думите: *Illustri Asseno in Bulgariae imperanti*, за да завърши с пожеланието, че ще се радва много ако види българския цар борец за единството на църквата и за правото на Свети Петровия заместник да се счита върховен духовен пастир на християнството. Другото му известяваше безумствата и волностите, които младият Роберт вършеше в Константиновград. Третото разправяше за отказването на Иоан Ватаци от желанието му да се споразумее с папата. Четвъртото беше днешното.

Четири важни вести, които неволно се преплитаха в обща мрежа от ползи и вреди за българската държава. Кой можеше да прецени, да отгатне бъдещето и тъмните му drumове, да поеме отговорност и да